

نویسنده: ولادیمیر دانیلوف (Vladimir Danilov).

منبع و تاریخ نشر: گلوبال ریسرچ «2021-01-27».

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

آیا در تحت رهبری «بایدن» صلح در افغانستان برقرار خواهد شد؟

will there be peace in Afghanistan under 'Biden'

All Global Research articles including the E-Book can be read in 27 languages by activating the "Translate Website" drop down menu on the top banner of our home page (Desktop version) با فعال کردن ای بوک «ترجمه ویب سایت» در بالای صفحه اصلی «نسخه دسک تاپ» کلیه مقالات تحقیقات جهانی از جمله کتاب الکترونیکی را میتوان به (27) زبان خواند.

*****

در حالی که به خوبی شناخته شده است که معاهدات و موافقت نامه های بین المللی امضا شده یک قرارداد شخصی بین رهبران سیاسی نیست ، بلکه برخی از تعهدات بین دولت ها است ، ایالات متحده بارها به جهانیان نشان داده است که به چنین هنجارهای حقوق بین الملل اهمیتی نمی دهد . از این رو کل ساختار چارچوب حقوقی بین المللی اعم از توافق نامه های بین المللی برای محدود کردن رقابت تسلیحاتی ، توافق هسته ای با ایران یا سایر توافق نامه ها برای حل درگیری های مسلحانه اخیر ، به دلیل تقصیر ایالات متحده در حال فروپاشی است . فعلا لیت سازمانهای بین المللی نیز متضرر شده است و اشننگتن فقط به میل خود اعلام خروج از یونسکو ، سازمان صحتی جهان « WHO » یا هر موسسه بین المللی دیگر را اعلام کرده و بدین ترتیب علنا آنها را با شان تاثر تهدید میکند . تمام سیاست های اشننگتن طی سالهای اخیر شاهد این واقعیت است که ایالات متحده از مدت های طویل یک کشور متعهد به قول و قرار خود نیست یعنی که یک کشور پیمان شکن است . بنا براین ؛ تلاش های بین المللی که ایالات متحده نیز خود را در آن سهم و شریک میدانند یا می شمارد برای حل منازعات ؛ کاهش تقابل مسلحانه در مناطق مختلف یا ایجاد مناطق خلع سلاح هسته ای بویژه در شبه جزیره کره به نتیجه نرسیده است یعنی که در حل منازعات بین المللی کمک نمیکند یا که

سهام فعال نمیگیرد مثل باور نکردن به اسناد رسمی امضا شده همچو به عنوان یکی از با زیگران اصلی بین المللی و از سوی هم ایالات متحده جلوفعالیت های آن کشورها را که از سیاست اش دفاع میکنند آن کشورها را که به مسابقه تسلیحاتی ادامه میدهند؛ بخاطر بلند بردن پتانسیل نظامی خود به جمع اوری سلاح های خطرناک می پردازند؛ اتحادیه های نظامی خود را ایجاد میکنند؛ سطح خطر جنگ دیگری را در یک منطقه ویاکه در مناطق دیگر افزایش میدهند؛ نمیگیرند.

یک مثال خوب در این مورد، توسعه اوضاع در افغانستان است، جایی که در «دوران کوتاه ترامپ» اقدامات خاصی برای پایان دادن به درگیری مسلحانه در این کشور و کاهش حضور نظامیان خارجی در آنجا انجام شد، به عنوان یکی از اصلی ترین شرایط برای حل اوضاع. به ویژه به یاد بیاورید که چگونه در «7 اکتبر 2020»، دونالد ترامپ در صفحه توئیتر خود نوشت که تمام نیروهای آمریکایی که هنوز در آنجا مانده اند باید تا پایان سال «2020» از افغانستان برگردند. این به دلیل توافق نامه صلح بود که در «29 فوریه 2020» در دوحه بین دولت ایالات متحده و جنبش رادیکال طالبان (سازمانی ممنوع در روسیه)، که تحت آن ایالات متحده، متحدان آن و ائتلاف قصد خود را برای عقب نشینی همه نیروهای خود در افغانستان طی 14 ماه اعلام کردند. سپس، در اواسط ماه ژانویه، ایالات متحده کاهش جزئی نظامی خود را در افغانستان به 2500 نفر، هرچند نه کامل اعلام کرد. با این وجود، همانطور که در توافق نامه دوحه آمده است، در اواخر آوریل سال جاری هنوز زمان برای خروج کامل نیروهای خارجی از افغانستان وجود داشت.....

حداقل اینکه، روند خروج نیروهای آمریکایی از افغانستان، جایی که آنها «19» سال در آنجا بوده اند، «2» تریلیون دلار پول مودیان یا مالیه دهندگان ایالات متحده را در دست داد بیش از «2300» سرباز زندگی خود را از دست داد و بیش از «20,000» سرباز و افسار ارتش ایالات متحده برای این ماجراجویی سیاستمداران آمریکایی خود با سلامتی خود قمار زدند مجروح یا معیوب شدند یک پرداخت ویا یک قربانی سهل و ساده نبود؛ کنون اختلافات و حوادث دوره ای بین امضا کنندگان توافق نامه دوحه رخ داده است. در تلاش برای جایگزینی عقب نشینی نیروهای آمریکایی و جلوگیری از کاهش واقعی حضور نظامی در این کشور، واشنگتن به طور فعال جایگزین سربازان آمریکایی توسط PMC (شرکت نظامی خصوصی) ها می شود، که اخیراً تعداد آنها به طور فعال افزایش می یابد و این مسئله موجب بسیار انتقاد توسط طالبان شده است، تا آنجا که درگیری های مسلحانه را در هر دو طرف تشدید کرده است و از سوی هم برنامه های ترامپ برای کاهش حضور نظامی آمریکا در افغانستان با مخالفت نیروهای سیاسی مورد حمایت دموکرات ها، نه تنها در ایالات متحده بلکه در اروپای غربی نیز روبرو شد. و جلوه ای واضح از این سخنان دبیرکل ناتو جنس استولتنبرگ در اواسط نوامبر سال «2020» در مورد «نگرانی» بلوک آتلانتیک شمالی در مورد چنین اهداف ترامپ بود، زیرا، به گفته استولتنبرگ، در چنین توسعه ای ناتو، در افغانستان که (50٪) از سربازان آمریکایی تشکیل شده است، باید «یک تصمیم دشوار» را اتخاذ کند. جنس استولتنبرگ، دبیر کل اتحاد در «1» دسامبر به خبرنگاران گفت که کشورهای ناتو تصمیم گرفته اند در مورد ادامه حضور در افغانستان در فوریه «2021»، پس از تحلیف جو بایدن، رئیس جمهور منتخب ایالات متحده، تصمیم بگیرند تا خود را به مسیر جدید واشنگتن سوق دهند.

واکنش ریس جمهور جدید ایالات متحده «جو بایدن» آغاز بوظایف خود کرده است؛ او عرصه کار خود را با بازنگری اساسی در سیاست های ریس جمهور قبلی ایالات متحده یعنی «ترامپ» در اولین ساعت های بعد از مراسم تحلیف با لغو فسخ هدایات و اوامر اجرایی «ترامپ» شروع کرد یعنی به تعدیل سیاست های اتخاذ شده توسط «ترامپ»؛ ریس جمهور جدید ایالات متحده در ارتباط به استراتژی آمریکا در افغانستان ممکن است تغییراتی را بوجود آورد که علیرغم اعلامیه

های متعدد دوران مبارزات انتخاباتی اش هنوز موضوع کاملاً مشخص نیست و میخواید که توافقنامه بین آمریکا و طالبان را با زرسی کند .

به عنوان مثال ، **جو بایدن** گفته است که اولویت اول وی پس از پیروزی در انتخابات ریاست جمهوری ، با زگرداندن نیروهای آمریکایی از افغانستان و مذاکره با طالبان است و تنها یک گروه کوچک از نیروهای ویژه در کشور آسیای میانه "برای مقابله با تهدیدهای احتمالی" باقی خواهد ماند . - در صورتی که ایالات متحده نتواند "در مورد مبارزه با تروریسم به توافق کاملاً قابل قبولی دست یابد . "با این حال، تصمیم «**ترامپ**» در مورد خروج کامل نیروهای آمریکایی از افغانستان نه تنها در محافل سیاسی آمریکا ، بلکه در اروپا نیز مورد انتقاد قرار گرفت . در همین راستا ، از طریق قانونگذاران افغانستان - حامیان سیاست ایالات متحده - پیش از این فراخوانی برای **بایدن** آماده شده است تا در توافق نامه انجام شده توسط دولت **ترامپ** با طالبان ، از جمله بند لازم برای عقب نشینی کامل نیروهای ائتلاف ، تجدید نظر کند . با این حال ، این بدان معنی است که ایالات متحده نه تنها مجبور به شکستن توافق دوحه است ، بلکه باید جنگ را نیز از سر بگیرد .

این موضع در مورد خروج نیروهای آمریکایی از افغانستان با توجه به این واقعیت که این کشور موقعیت مهم ژئواستراتژیک را اشغال می کند ، به طور فعال توسط محافل صنعتی آمریکا ارتقا می یابد و علاوه بر ایالات متحده ، تعدادی از کشورهای از جمله چین ، ایران ، روسیه و پاکستان به آن علاقه مند هستند . به طور خاص ، **چین** در حال حاضر تمایل خود را برای پر کردن خلای پس از خروج ایالات متحده از افغانستان ، انحصار کالا و عناصر کمیاب خاکی و سرمایه گذاری در افغانستان نشان داده است ، کاری که آمریکا هرگز انجام نداده است . در سال «**2008**» ، **پکن** توافق نامه ای با مقامات افغانستان برای توسعه ذخایر **مس عینک** ، ارزش ذخایر فلزات غیر آهنی که در آن می تواند تا (**50**) میلیارد باشد ، امضا کرد و همچنین حق توسعه ذخایر نفتی در **آمودریا** را بدست آورد . حوضه رودخانه ، که در سال **2013** به حالت تعلیق درآمد

در این شرایط ، و به وضوح مایل به کنار گذاشتن ثروت طبیعی افغانستان ، **جیک سالیوان** ، مشاور امنیت ملی ایالات متحده ، در «**23**» ژانویه مکالمه تلفنی با **حمد الله محیب** ، همتای افغان خود انجام داد و به صراحت گفت که ایالات متحده قصد دارد در توافقنامه دوحه «**2020**» با این طالبان این شامل ارزیابی این است که آیا طالبان (جنبشی که در فدراسیون روسیه ممنوع است) به تعهدات خود برای قطع روابط با گروه های تروریستی ، کاهش خشونت در افغانستان و انجام مذاکرات سازنده با دولت افغانستان و سایر سهامداران مشارکت دارند یا خیر . به طور کلی ، وی روشن ساخت که اگر نگرانی های **بایدن** در مورد ارتباط طالبان با دیگر گروه های تروریستی حل نشود ، ایالات متحده بر حفظ یک گروه نظامی محدود در خاک افغانستان اصرار خواهد داشت . اما این قطعاً اختلافات جدی در روابط ایالات متحده با طالبان ایجاد خواهد کرد ، که همچنان به خروج کامل نیروهای آمریکایی از افغانستان از جمله با تشدید درگیری مسلحانه در این کشور ادامه می دهند

----- **با تقدیم سلام ها «30-01-2021»**